

วรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน
ประเภทนวนิยาย ประจำปี ๒๕๔๙

พิมพ์ครั้งที่

๑๐๐

งามพรรณ เวชชาชีวะ

สวนกุหลาบของกะทิ

“แม่ไม่เคยสัญญาว่าจะกลับมา”

เสียงกระทะกับตะหลิว ปลูกกะทิให้ต้นขึ้นเหมือนวัน
ก่อนๆ ที่จริงแล้วกลิ่นหอมกรุ่นๆ ของข้าวสุกก็มีส่วนด้วย รวมทั้ง
กลิ่นควันจากเตาและกลิ่นไขทอด แต่เสียงตะหลิวเคาะกระทะ
ต่างหากที่ดึงกะทิให้พ้นจากภาวังค์นิทราและภาพฝันส่วนใหม่

กะทิไม่เคยใช้เวลาล้างหน้าแต่งตัวนาน ตาล้อบ้อยๆ ว่า
วิ่งผ่านน้ำเสร็จแล้วหรือ ยายหันมามองเมื่อกะทิเข้ามาในครัว
ยายไม่เคยยิ้มตอบหรือทักทาย ตาบอกว่ายิ้มของยายมีน้อย
ต้องสงวนเอาไว้วัดกระป๋องส่งออกไปขายต่างประเทศ

กะทิดูดข้าวใส่ขัน สีขาวๆ ของข้าวสวยเข้ากันดีกับอากาศ
สดชื่นยามเช้าแบบนี้ ไอบ่อยจากขันข้าวในอ้อมแขนแผ่ซ่านทั่วห้อง
และใจที่รัวจิ้งหะกระชั้นขึ้นเมื่อกะทิออกวิ่งไปทำน้ำ ตานั่งอ่าน
หนังสือพิมพ์รออยู่แล้วกับถาดอาหารเหมือนเคย ไม่นานเสียงพาย
กระทะหนักก็ดังขึ้น พร้อมกับที่หัวเรือฟันคุ้งน้ำออกมาให้เห็น สีจิว
ของหลวงลุงเพิ่มความสดใสให้บรรยากาศ พี่ทองลูกศิษย์ยิงฟันขาว

มาแต่ไกล ตามอกว่าพื้ทองนำไปอยู่คณะตลกชวนยิ้ม ยิ้มของ
พื้ทองเหมือนโรคติดต่อ ยิ้มที่ส่งมาจากหัวใจระรื่น ต่อสายตรงถึง
ปากและแววตา แฝรัศมีเป็นคลื่นรอบๆเหมือนเวลาโยนก้อนหิน
ลงในน้ำ จนคนรอบข้างรู้สึกได้

ตากรวดน้ำได้ต้นโพใหญ่ กะทิดนูโมทนาบุญกับตาและ
อธิษฐานอยู่ในใจ

สำรับกับข้าวรออยู่แล้ว มื้อใหญ่แบบนี้ทุกเช้า ตาจะยึด
ผักต้มกับน้ำพริกเป็นหลัก ผัดผักกับปลาทอดเป็นของกะทิเกือบ
คนเดียว ตาเลี้ยงของทอดน้ำมันทุกชนิด ตาบันลัษหลังยายว่า
อาหารของยายเหมือนทาเซลเล็ก ลักวันจะเอากระทะกับตะหลิว
ของยายไปบริจาคกองทัพหลอมทำปืนใหญ่กู้ชาติ ถ้ายายได้ยีน
ก็จะปังปัง และวันนั้นเลี้ยงตะหลิวเคาะกระทะของยายก็จะดังลั่น
สะท้านสะเทือนและถี่กระแทก จนน่าแปลกใจที่กระทะยังอยู่ดีและ
ทำหน้าที่เช่นเดิมได้ในวันต่อมา

ปีนโตเป็นของรักของกะทิ ขนาดกะทัดรัด น้าหนักเบา ยายรู้ขนาดกระเพาะของกะทิ ไม่อยากเห็นของเหลือกลับมาบูดเสีย จึงจัดข้าวให้กินอ้อมพอดิ ตาเลยเรียกปีนโตว่า อาหารมือถือ เพราะสะดวกพกพา ส่วนรายการอาหารก็ไม่หนีไข่ดาวกับไก่ผัดกะเพรา รสเด็ด ไข่พะโล้สีน้ำตาลเข้มเข้าน้ำเข้าเนื้อเพราะทิ้งไว้ข้ามคืน ไข่ลูกเขยฉ่ำน้ำชิ้นเหนียว ไข่ตุ๋นเนื้อเนียนสนิท ไข่นกกระทา ชุบแป้งทอด ตาเรียกกะทิว่า “ตัวกินไข่” เมื่อรู้จากยายว่าถ้ารายการอาหารเป็นไข่ ไม่ต้องชวน กะทิก็ก็นิยมจนหมดทุกรัง

รถสองแถววิ่งผ่านปากทางเข้าบ้าน ตาซึ่งจักรยานพาหนะที่ไป รอขึ้นรถ กะทิชอบกอดเอาตาแน่นๆ ชอบกลิ่นโคโลญตราเรือใบหอมๆ ของตา ชอบลมอ่อนๆ ที่พัดมาไล่เหงื่อขึ้นให้แห้งหายไป เด็กๆ อัดแน่นมาเต็มรถแล้ว เพราะโรงเรียนอยู่ใกล้ไม่ไกล ตา ส่งเสียงให้ผู้โดยสารขยับที่ให้กะทิพอนั่ง แล้วร้องสั่งให้ลุงหล่อ คนขับออกรถช้าๆ อย่างกระซกกระชั้นๆ ไปโรงเรียน ไม่ใช่ไป

“กะทือรอมแม่ทุกวัน”

กองถ่ายหนัง อย่าเทกระຈาดละ ตาลั่ง ลุงหล่อได้แต่หัวเราะ
แทนคำตอบ

เด็ก ๆ เอาปืนโตไปวางเรียงในโรงอาหารก่อนเอากระเป่า
หนังสือไปเก็บในห้องเรียน ปืนโตเล็กใหญ่สูงต่ำต่างสี มันคงจะ
คุยกันว่าวันนี้บรรจจะไรไว้ข้างใน รสเด็ดเผ็ดมันแค้ไหน ผู้ปรุง
เป็นใคร คัดข้าวใส่มาด้วยรักหรือด้วยหน้าที่ มีแต่ของเย็นซี้ด
ค้ำคั้นใส่มาพอให้เจ้าของอ้มท้อง หรือมีของอร่อยสุดฝีมือเพราะ
เป็นเจ้าตำรับรสเด็ดจนตักขายแทบไม่ทันในตลาด บางเกมมีคราบ
จากวันวานที่ล้างไม่หมด มีมดไต่ตอม หรือไม่กี่มีรอยกะเทาะ
เพราะตกทอดกันมาหลายมือเต็มที่ ตบท้ายคงไม่พ้นส่งเสียง
กระซิบกระซาบกันว่า คอยดูนะ เทียงนี่ปืนโตหูเถานนั้นต้องมา
“อวดแสดง” ตามเคย

“หู” คือคนถือปืนโตที่มาในชุดเครื่องแบบราวกับสาวใช้
ประจำจวนข้าหลวง “หู” คือรถแก๊งติดแอร์ที่ขับมาเทียบหน้า
โรงเรียน และ“หู” สุดๆคือลวดลายบนปืนโต ที่เปิดออกก็จะเป็น
ข้าวสวยร้อนๆ แกงจืดควั่นกรุ่น และอาหารนานาชาติที่ปืนโตอื่น
ไม่อาจรู้ได้ เพราะไม่เคยมีโอกาสได้เสวนากับปืนโตหูสักครั้ง
ปืนโตหูมาถึงโรงอาหารก่อนพักเที่ยงเพียงชั่วอึดใจ และจากไป
แทบจะพร้อมๆกับการเริ่มเรียนภาคบ่าย

เสียงกริ่งสัญญาณพักเที่ยงดังก้องกังวาน กะทิวังแข่งลง
บันไดมากับเพื่อนๆ สวนกับพี่ทองที่หน้าห้องพักครู พี่ทองยิ้มให้
ก่อนจะแยกตัวกลับไปวัด พี่ทองบอกว่าทุกกลางวันมีอาหารบุฟเฟต์
รออยู่

ตอนเย็นเมื่อกลับถึงบ้าน กะทิล้างปืนโตและวางคว่ำไว้ที่

อ่างในครั้ว คำๆ ค่อยมาเซ็ดให้สะอาดอีกที แล้วยกไปวางข้างเตา
ไถลมือยายตอนเช้า ในยามค่ำคืน ปีนโศคงถามเตาไฟแก้เหงว่า
วันที่ผ่านมายายทำอะไรบ้างนอกจากโมโหตา